

ENTREVISTA AMB IGNASI LÓPEZ-SERRA

Linda Fernández

Linda Fernández: — **Com vas arribar al teatre?**

Ignasi López-Serra: — El meu interès primer va ser l'actuació. Em vaig formar al Col·legi de Teatre de Barcelona, on durant tres anys vaig participar en els cursos d'interpretació. Arran d'aquesta experiència vaig tenir l'oportunitat de constituir, juntament amb altres companys del Col·legi, la nostra companyia de teatre *amateur* i participar en diversos espectacles.

L.F. — **En quins espectacles has participat?**

I.L. — Tinc un record molt especial d'una versió de *Tot esperant Godot* que vam muntar amb els companys del Col·legi de Teatre. El muntatge va ser finalista de la IX Mostra de Teatre Jove de la Generalitat. Després vaig participar en el muntatge *Estricta vigilància*, de Jean Genet, que va fer temporada al Teatre Tantarantana, i una versió de *l'Escapí* de Molière que es va representar al Teatre Adrià Gual. També tinc molt bon record de dos espectacles produïts per l'Aiet, *En la ardiente oscuridad*, de Buero Vallejo, i *La pell de brau*, de Salvador Espriu, amb les quals vam tenir l'oportunitat de fer una gira molt divertida per Galícia i Mèxic.

L.F. — **Quin ha estat el teu pas d'actor a dramaturg?**

I.L. — Ambdues paraules se'm fan molt gruyxudes i exigents. La veritat és que mai no m'he considerat un actor i ara tampoc no crec que pugui considerar-me un dramaturg. Vull dir que això demana, sobretot pensant en els actors i els dramaturgs que m'inspiren, talent i, moltes vegades, temps. En qualsevol dels casos, vist des de la meua perspectiva actual, per a mi va ser una evolució natural. Per raons personals vaig deixar d'actuar, i l'escriptura, que és una cosa que sempre m'havia agradat, em va oferir la possibilitat de continuar vinculat amb el teatre.

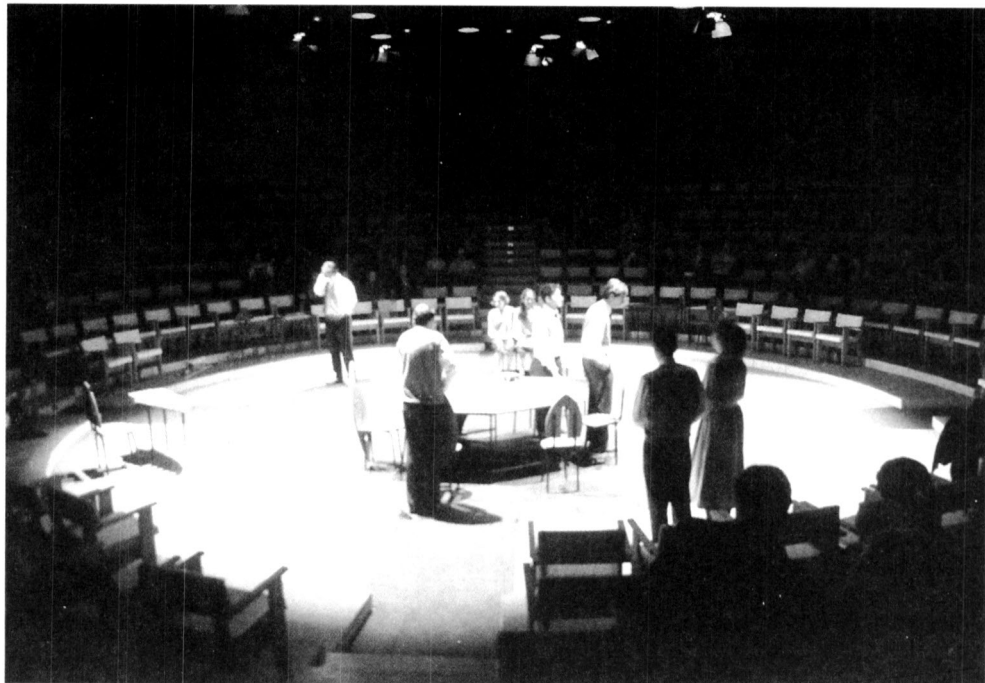
L.F. — **Què t'ha aportat l'experiència com a actor? T'ha servit com a dramaturg?**

I.L. — Sí, m'ha donat un altre punt de vista a l'hora d'escriure. Una visió més pràctica i, potser, menys literària. Suposo que m'ha ajudat a desenvolupar una mena de «sentit actoral» molt útil a l'hora de treballar en una peça. De fet, et diria que em sembla un molt bon complement per a la formació de qualsevol escriptor de teatre el fet d'haver patit la terrible vergonya de pujar damunt d'un escenari.

L.F. — **Tu que has estat en aquests dos llocs, des d'on creus que és possible comunicar d'una manera més eficaç?**

I.L. — No ho plantejaria en termes d'eficàcia. Per a mi són dos nivells de comunicació completament diferents. L'aportació de l'actor, tot i que és indispensable, sempre queda supeditada a una idea principal, a una intenció que amara la peça i que estableix l'autor. L'actor ha d'estar al servei d'una idea, d'un projecte i fins i tot ha de ser capaç de desdibuixar-se... No crec que sigui comparable.

L.F. — **La teua obra *Afectes* té un to bastant desolador. Els «afectes» que uneixen els teus**

En la ardiente oscuridad, d'Antonio Buero Vallejo, producció de l'Aiet. Auditori San Marcos (Santiago de Compostella, 02-08-1995). Ignasi López-Serra és el tercer per la dreta.

personatges són en realitat desencontres i incomunicacions. Com a home de teatre i jove dramaturg desitjós de comunicar trobes en el teatre contemporani català un vehicle eficaç per fer-te veure i escoltar, i per exposar i denunciar les coses que t'amoïnen?

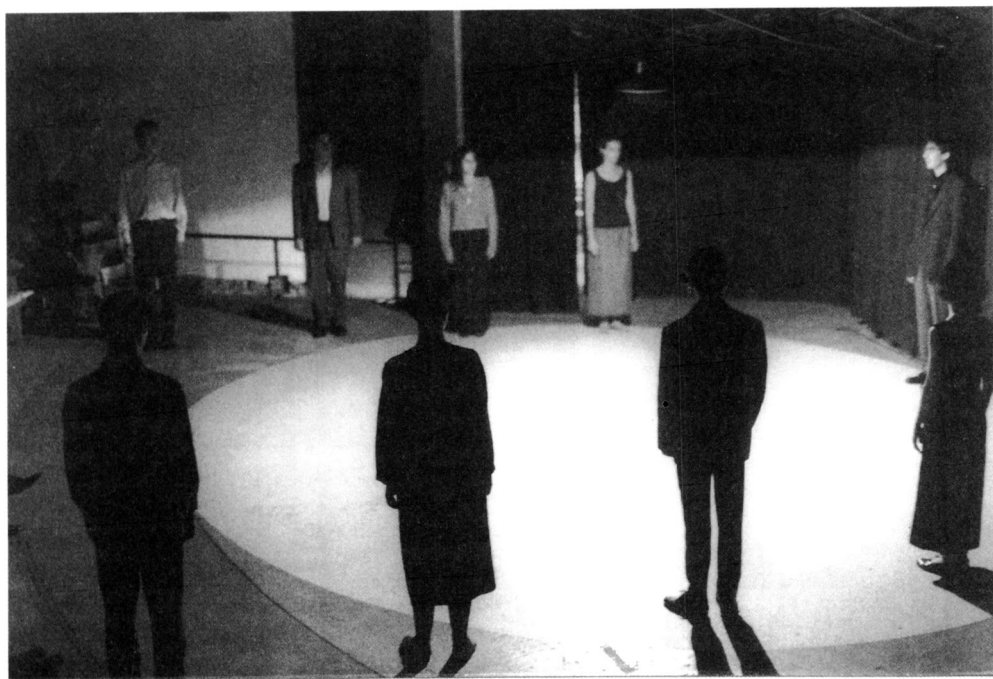
I.L. — Crec que ens hi podem fer diverses preguntes. Deixant de banda unes altres consideracions, com la llengua, podem demanar-nos si el teatre és un vehicle eficaç de comunicació en l'era de l'eclosió audiovisual. O també podem preguntar-nos si el teatre com a gènere literari desperta alguna mena d'interès; vull dir, qui llegeix teatre avui en dia? Francament, no sóc gaire optimista a l'hora de respondre aquestes preguntes. Escric teatre perquè m'agrada. M'agrada el teatre tant en la seva vessant d'espectacle com en la seva vessant literària. De fet, llegeixo més teatre del que veig com a espectador. I suposo que escric per explicar alguna cosa, potser fins i tot per explicar-me a mi mateix, però ara per ara no m'interessa el teatre social ni el teatre de denúncia. El meu interès se centra en les persones i els seus conflictes més íntims i invisibles. M'agrada parlar d'allò que no s'explica, d'allò que generalment no es comunica. I m'agrada fer-ho en clau de comèdia o bé mitjançant un text més greu, estilísticament més complex i ambiciós, com ho pot ser *Afectes*.

L.F. — Quina és la teva opinió sobre el fet d'escriure en català —tantes vegades demanada als escriptors catalans—?

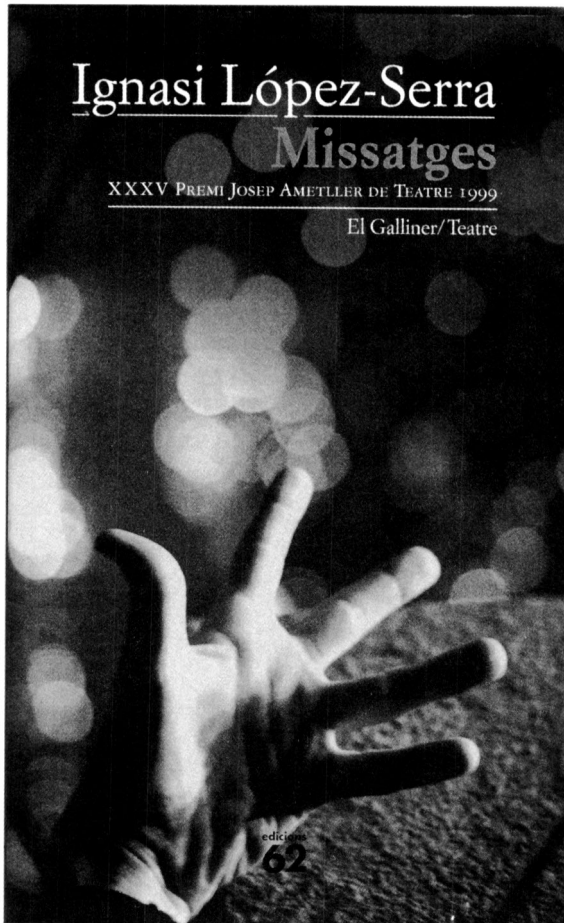
I.L. — Doncs no estic segur de tenir una opinió completament formada sobre això. Jo escric en català perquè és la meua llengua. No crec que aquests tipus de decisions es prenguin conscientment. En el meu cas em sento còmode escrivint en català, però no ho faig des de cap militància sentimental. Malgrat tot, t'he de confessar que ara que estem vivint en un moment on tot allò que fa «olor» de català produeix al·lèrgia en determinats sectors de fora del país, em diverteix pensar que puc estar contribuint, d'una manera molt simbòlica i modesta, a agreujar la urticària d'aquesta gent.

L.F. — Quantes obres has escrit? De totes elles, quantes te n'han publicat? Se n'ha traduït alguna?

I.L. — La primera peça que vaig escriure va ser *Història d'una conversa*. Un text inèdit, molt ingenu i vulnerable, que considero la meua «peça zero». Després vaig escriure *Missatges*, obra guanyadora del XXXV Premi Josep Ametller de Teatre 1999 i publicada per Edicions 62 a la col·lecció de teatre «El Galliner». *Afectes*, guanyadora del XLVII Premi de Teatre Joan Santamaria 2004 i finalista del XL Premi Josep Ametller de Teatre 2004, és la meua darrera peça. Actualment treballa en un nou projecte. Una peça completament diferent a *Afectes*, una comèdia força

La pell de brau, de Salvador Espriu, producció de l'AIET. Auditori del Seminari de Sargadelos (Cervo, 04-08-1995). Ignasi López-Serra és el primer per la dreta.

Portada del llibre Missatges, d'Ignasi López-Serra, editat per Edicions 62 (Barcelona, 2000). Disseny de la coberta: Pep Trujillo.

àcida i ambiciosa sobre les relacions de parella que té com a rerefons l'esbojarrat món de l'art contemporani.

L.F. — **Com a jove actor i dramaturg, si poguessis demanar un desig que impulsés la teva carrera, què demanaries?**

I.L. — Com ja t'he comentat, una de les coses que em produeix més admiració en una persona, faci el que faci, és el talent. El talent com a misteri, com a capacitat de produir alguna cosa extraordinària, més enllà dels camins ja transitats i els llocs comuns: això es té o no es té. Però hi ha un factor difícilment controlable i que crec que té un paper molt important en les nostres vides:

la sort. La sort s'ha de buscar, s'ha de treballar, sí, però al cap i a la fi, és sort. I aquesta variable de l'equació no la podem controlar.

L.F. — **Com a jove dramaturg, m'imagino que voldries tenir una projecció internacional, has pensat quins podrien ser els mecanismes més adequats per aconseguir-ho? No només en el teu cas, sinó en el de qualsevol dramaturg jove. Quines eines creus que es podrien fer servir per aconseguir aquesta fita?**

I.L. — Només crec en una fórmula: combinar sort, talent i persistència. A hores d'ara, no em preocupa tant tenir una projecció internacional com el fet de poder desenvolupar una veu pròpia i una carrera estable, tot i que sigui des d'un marge. Al cap i a la fi, el territori natural de tots els que escriuen teatre és el marge.

L.F. — **Quins autors han estat útils en la teva formació?**

I.L. — Doncs les meves influències són heterogènies. Crec que és el que ens passa a tots els que pertanyem a la generació de *La guerra de las galaxias*. Tenim una influència cinematogràfica molt forta i també una educació televisiva que ens imprimeix el caràcter. Ara que t'he confessat els meus pecats, et diré que el teatre de Shakespeare i Txèkhov són dos referents per a mi. En termes generals, m'agrada Samuel Beckett i també Arthur Miller, Mamet, Raymond Carver... Del teatre contemporani català admiro i defenso la personalitat de Lluïsa Cunillé. El seu teatre em sembla un teatre molt personal i exigent amb l'espectador, gens autocomplaent.

L.F. — **Com veus el panorama del teatre català?**

I.L. — Crec que, en general, ens manca ambició per assolir fites més interessants. Tots plegats estem instal·lats en una perniciosa confortabilitat que no ens ajuda a tirar endavant. Crec que el mirall on ens mirem és el mirall on ens reflectim. I el teatre català necessita anar més enllà. Buscar més referents, uns altres miralls. Hem de ser un pèl més exigents i agosarats.